

Српска радикална странка се бори за обнову независне и слободне српске државе која ће обухватити све српске земље.

То је наш дугорочни и главни циљ, да се Србија састоји не само од ове данашње сужене Србије и Црне Горе, Савезне Републике Југославије, него и од српског Дубровника, српске Далмације, српске Лике, српске Баније, српског Кордуна, српске Славоније, српске Босне, српске Херцеговине и српске Македоније, рекао је на почетку свог говора 6. маја 1992. године у селу Хртковци у Војводини, лидер радикала Војислав Шешељ, поводом локалних и савезних избора, који су се одржавали 31. маја те године.

„Па, ипак, ми смо прихватили овај концепт скраћене Југославије, јер сматрамо да је то у виталном и егзистенцијалном интересу српског народа. Наши непријатељи споља, Европска заједница, Немачка, Америка и домаћи издајници, Српски покрет обмане, пре свега покушали су нас натерати и приволети да прогласимо независну и суверену српску државу, као да смо толико глупи да прогласимо независну српску државу па да она остане у садашњим суженим границама, и да на шалтеру Европске заједнице тражимо

да нам признају независност и суверенитет...“

„... Прошле године смо водили рат за слободу Српске Крајине, за спас српског народа. У том рату ми смо победили. Нисмо ослободили све територије, али јесмо највећи део, око 80 процената. Наша граница није Карлобаг, али јесте обала бившег Масленичког моста и Новиградско море. Наша граница није Карловац, али јесте предграђе Карловца. Наша граница није Вировитица, али јесте Пакрац. Ослободили би ми, браћо Срби и сестре Српкиње, и све друге српске територије, да на челу армије није био издајнички генерал Вељко Кадијевић, амерички шпијун...“

„...И у овом селу, Хртковцима, и у овом месту српског Срема, нема места Хрватима. Којим Хрватима само има места међу нама? Само оним Хрватима и њиховим породицама који су заједно са нама крварили на фронтима. Уосталом, њих су само називали Хрватима. Код њих је већ ослобођена свест да су, у ствари, Срби католици. Било их је неколико и међу нашим добровољцима, Они ће остати међу нама, а сви остали морају напоље из Србије. И ови одавде из Хртковаца, који су закључали своје куће и отишли, рачунајући ваљда да ће се једног дана вратити, ми им поручујемо – немају где да се врате. У њихове куће ће се уселити српске избеглице...“

„... Ми тим Србима морамо дати кров над главом... Е лепо, кад немамо могућности, онда треба свакој избеглој српској породици дати адресу једне хрватске породице. Даће милиција, милиција ће радити онако како власт одлучи а ми ћемо ускоро бити власт... Недавно је Вук Драшковић, гледали сте то на телевизијским екранима, недавно је оптужио Србију за агресију, српске војнике за агресоре. А гледали сте и то на телевизијским екранима, нудио је Мађарима кантоне у Војводини, нудио је Шиптарима поделу Косова и Метохије, нудио је муслиманима аутономију Санџака, и није га случајно Сулејман Угљанин хвалио као најбољег Србина... За нас је све сужена држава док нам границе не буду Карлобаг – Огулин – Карловац – Вировитица...“

„... Убеђен да ћете и ви Срби из Хртковаца и осталих села у околини знати да сачувате међусобну слогу и јединство, да ћете се врло брзо отарасити преосталих Хрвата у вашем селу и околини, да ћете знати да цените плодове слободе и демократије, да ћемо сложни и јединствени победити, ујединити све српске земље, изаћи из економске и социјалне кризе, на крају данашње промоције Српске радикалне странке ја вас поздрављам традиционалним српским поздравима „Све за српство, а српство низашта“, „Србија је вечна док су јој деца верна“. Живели“.

„Комунизам је историјска болест“

„Браћо Срби и сестре Српкиње, ми комунизам схватамо као велику социјалну и историјску болест, којој је у једном тренутку подлегла већина Срба. Два милиона данас живих Срба, били су некада чланови Савеза комуниста у свом животу, па и Вук Драшковић, и Милан Комненић, и Драгољуб Мићуновић, и Зоран Ђинђић, и Коста Чавошки, и Никола Милошевић, и Драган Веселинов, и ја, некад смо били чланови Савеза комуниста. Па ако смо ми били у стању да се излечимо од комунизма, зашто то не би могли и сви остали Срби.“, рекао је Војислав Шешељ у Хртковцима 1992. године.

(Данас)